

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER ȘI LUMINA

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor: A. NENOVEANU

DIRECTOR: PETRE BORS

Proprietar: E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „
Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru străinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI
Strada Colței No. 19

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

Un număr vechi 2 lei

S U M A R

Rambursele scrisorilor de trăsură în materie de faliment, Creditele de ramburs, de d-nu Dimitrie G. Maxim, Președintele Tribunalului Iași, secția comercială.

Codul Comercial: Acțiunea Pauliană (urmare 33), de d-nu C. N. Toneanu.

Jurisprudența Română:

Curtea de Casație, secția I: Florea Arbășelu zis și Vizitiu cu Dincă Arbășelu.

Idem: Elisa Mustacof cu Bimbaș Abram și alții.

Curtea de Casație, secția II: Procurorul Tribunalului Vaslui cu G. Ruscuc și soția sa.

Tribunalul Comercial Ilfov: Opoziție la Omologarea concordatului falimentului A. Hilbergher.

Tribunalul Drohoiului: Florea Hubert dat judecății pentru delictul de mărturie mincinoasă.

Informațiuni.

Bibliografie.

RAMBURSELE SCRISORILOR DE TRASURA

IN

MATERIE DE FALIMENT

Creditele de ramburs

Predătorilor le este permis să încarce mărfurile cu ramburs. Rambursul nu este alt ceva de cât ordinul înscris dat de predător destinatarului unor mărfuri de a plăti la stația de predare și în socoteala sa o sumă anumită, până la concurența valorii mărfurilor. § 54 din Regulamentul de transport al căii ferate prevede pentru stabilirea dreptului de ramburs eliberarea unui coupon de legitimațiune care întovărășește recipisa de predare constatătoare scrisorii de trăsură. Calea ferată nu este îndatorată a constata identitatea persoanei predătorului și pentru celeritatea afacerilor ea contractează chiar prin actul de ramburs facultatea de a privi pe portorul couponului de legitimație și a recipisei în drept de a ridica sumele rambursate, descărcându-se în urmă de ori ce răspundere.

De mult timp însă spiritul practic al comerțului a știut să profite din înființarea rambursului, dându-i destinațiunea unui credit de ramburs. Industriașul său comerciantul care are mărfuri de trimis în o altă localitate a țării sale sau în o țară străină, și care contractează ramburse prin calea ferată cu destinatarul

mărfurilor, are câte odată necesitate de bani mai înainte de a i se expedia sumele rambursate de către stația de destinațiune a căii ferate. Ast fel a trecut în usurile comerțului că transmisiunea couponului de ramburs și a recipisei de predare să dea portorului un drept de gaj special asupra mărfurilor expediate cu ramburs, devenind acest coupon un fel de credit de ramburs un titlu la portor, care circulă prin scont din mână în mână. Dacă mărfurile sunt primite de destinatar, portorul rambursului are dreptul asupra sumei ce a anticipat, iar în caz contrar are dreptul de a cere prin judecată vânzarea mărfurilor expediate și îndestularea cu privilegiu din valoarea lor. În această privință nu este nici o îndoială, căci numeroase exemple zilnice confirmă dreptul de gaj al portorului asupra mărfurilor expediate cu ramburs. (Art. 480 cod. com.)

Ce se întâmplă însă când destinatarul nu primește mărfurile și în consecință nu plătește rambursul, iar portorul rambursului vânzând mărfurile nu ajunge a fi îndestulat în întregime asupra dreptului său? În primul loc este necontestat că dacă dreptul portorului este în concurență cu drepturi de taxe sau alte cheltuieli de transport a căii ferate, privilegiul căraușiei primează dreptul de gaj al portorului. Articolul 437 din codicele comercial acordă privilegiu căraușului, pentru toate creanțele rezultând din contractul de transport, asupra lucrurilor transportate, până în momentul predării lor destinatarului. Portorul rambursului n'a făcut alt ceva de cât a anticipat expeditorului sumele ce acesta urma să le primească de la destinatar și ast-fel, pe lângă dreptul său real asupra mărfurilor ce le a plătit în locul destinatarului, a creat un raport personal cu expeditorul, de la care poate pretinde restituirea sumei împrumutate, în caz când valoarea mărfurilor nu acopere suma ce i se datorește. Această acțiune a portorului și are rațiunea sa în însuși natura contractului de ramburs, pentru că în nici un caz nu poate fi îndreptățit expeditorul a se îmbogăți în paguba portorului.

Adesea-ori însă se ved expeditori de mărfuri, cari, dupe ce scontează cupoanele de ramburs, cad în faliment până în momentul ridicării lor de destinatari și atunci diferiți portori de ramburse se presint la masa credală și, fără a îndeplini vre o altă formalitate, se grăbesc a cere în instanța de faliment valorificarea dreptului lor de gaj asupra mărfurilor expediate precum și

inscrierea lor la masa credală pentru restul neîncasat al creanței de ramburs, în cazurile în care destinatarul refuză plata rambursului, neprimind mărfurile. Această frecvență de cazuri mă autoriză să cred că unii falitiți profită și de ușurința cu care se pot contracta rambursele pentru a înstrăina cu rea credință mărfuri în ajunul încetării plăților și a sconta creditele de ramburs pe la diferite persoane. În anul trecut am observat că trei falitiți au scontat asemenea ramburse în ajunul încetării lor de plăți și fugind din oraș au lăsat pe portori, cari, neștiind cum să valorifice drepturile lor, dupe ce destinatarul nu primise mărfurile, unii fiind numai persoane fictive și alții refuzând categoric a primi niște mărfuri ce nu comandase, s'au prezentat pur și simplu cu cupoanele de ramburs spre a fi verificate la masa credală, cerând de a fi înscrși unii ca creditori privilegiați și alții ca chirografari.

Este adevărat că nici noul legiuitor comercial nu se ocupă de creditele de ramburs și de aci o serie de dificultăți ce întâmpină sindicii și portorii de ramburse cu ocaziunea declarațiunii expeditorilor în stare de faliment. Am văzut că unele instanțe obligă pe sindicii de a cere și primi mărfurile de la stația de destinațiune. Căci ferată refuză a le preda și cu drept cuvânt din cauză că actele constatătoare predării se află în mâinile portorului cuponului de ramburs și apoi sindicul ar fi nevoit să plătească căci ferate diferite taxe asupra unui conținut de mărfuri necunoscute ¹⁾ Câte odată portorul, neștiind ce cale să ia, lasă luni întregi, în părăsire, mărfurile expediate până ce se îngreuiază cu enorme taxe de magazinaj și dupe ce se vând de calea ferată pentru acoperirea cheltuelilor sale, (art. 61 din Regulamentul căii ferate), obține în instanța de faliment inscrierea sa ca chirografar la masa credală, fără ca sindicul să facă vre o opunere și fără ca să se valorifice întru cât sunt fondate drepturile portorului.

Diferitele aceste sisteme pe lângă neajunsurile ce pot aduce portorilor de bună credință, au rezultatul de a îngreui masa credală cu creanțe sau cheltueli ce nu pot fi în nici un caz în sarcina creditorilor expeditorului de ramburse și une ori aceștia sunt amenințați de a-și vedea micșorându-se în totul quotele lor credale, în cazul când portorii de ramburse neglija urmărirea mărfurilor și sunt admiși la masa credală pe calea înscrierii unui drept neliquidat de justiție și fără a se cerceta mai întâiu în instanța de liquidare dacă au exercitat în timp urmărirea la care îi îndrituește dreptul lor de gaj. Întru cât sunt îndreptățiți creditorii falimentului să sufere micșorarea dividendului lor, din cauză că portorii de ramburse neglijează de a și valorifica dreptul lor prin cerere de vânzare la timp a mărfurilor asupra căror și au constituit gajul. Îndată ce sunt puși în cunoștință că destinatarul refuză a primi mărfurile? Și în fine, chiar după ce obțin vânzarea mărfurilor și se îndestulează în parte asupra creditorilor de ramburs, cum pot obține pur și simplu înscrierea lor pentru rest la masa credală fără a se cerceta mai întâiu validitatea pretențiunilor lor, adică dreptul lor de creanță contra falitului? Dreptul lor de creditori chirografari pentru rest este subordonat condițiunei vânzării la timp a mărfurilor date în gaj și astfel este necesar o liquidare regulată a dreptului lor față cu sindicul în instanța comercială. Dealtmintrelea

art 783 din codicele comercial este formal. Acest articol pe care se întemeiază portorii spre a cere înscrierea lor la masa credală, presupune existența unei creanțe liquidate și nu existența numai a unui drept de regres contra falitului, așa că dacă pentru celeritate sunt admiși a și declara contradictoriu față cu sindicul creanțele ce isvoresc din drepturile lor, sindicul trebuie să provoace a se stabili de instanța comercială, întru cât portorii s'au îndeplinit obligațiunea de creditori gagiști, scoțând la timp mărfurile în urmărire, (art. 481 și 482 cod. com.) și deci Tribunalul să poată fi în măsură de a preciza întinderea dreptului lor de regres, adică ai admite ca creditori chirografari numai pentru sumele neîncasate din vânzarea gajului, cu toată diligența ce și-au dat în urmărire.

Dupe cât știu o jurisprudență nu este încă formată asupra acestor chestiuni ce prezintă un interes viu în viața practică comercială.

Ar fi deci necesar ca noul proiect de reformă al Titlului falimentelor să precizeze formal care sunt drepturile portorilor creditorilor de ramburse în cazul căderii în stare de faliment al expeditorului, precum și procedura ce trebuie să se urmeze în asemenea cazuri. Prin această specificare s'ar da un mai mare avânt întrebunțării cupoanelor de ramburs, ce au început să devină mijloace puternice pentru progresul creditului comercial, mai ales față cu Convențiunile care reglementează traficul internațional al căilor ferate.

Dimitrie G. Maxim

Președintele Trib. Iași, secția comercială.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui art. în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor străine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

(Urmare 33')

DESPRE FALIMENT

A. Acțiunea Pauliană

190. — Proba în materie de acțiune Pauliană.

Proba prejudiciului și a fraudei, este în sarcina creditorului, precum atunci când actul este cu titlu oneros tot lui îi incumbă proba că beneficiarul s'a făcut complicele fraudei. (Art. 1169).

Proba testimonială și simplele presumpțiuni sunt tot d'a-una admise. Articolul 1182 și 1203, autorisă a face această probă în quasi-delicte. Or, nu există un quasi-delict mai bine caracterizat de cât fraudă reprimată prin acțiunea Pauliană (Laurent t. XVI, No. 450) Negreșit că judecătorul are putere suverană de a constata faptele, însă sub controlul Curții de Casațiune în ceea ce privește deducțiunea consecințelor juridice, din faptele constatate ¹⁾

Nu mai rămâne îndoială că atunci când legiuitorul stabilește o presumpțiune *juris et de jure* sau o presumpțiune *juris tantum*, atunci creditorul este scutit de a face proba fraudei, precum este în cazurile prevăzute de art. 720 și 722 cod. com. ²⁾.

¹⁾ A se vedea numărul precedent.

²⁾ Pand. Franc. Rep. t. II. Act. Paul. No. 217, 218, 219, pag 107.

³⁾ Pand. Franc. Rep. t. II. Act. Paul. No. 220, pag. 103.

¹⁾ Hirsch Golden, un onorabil comerciant din Iași, a găsit în lăzile cu mărfuri ce i s'a dat în gaj de către falitul dispărut H. Moșcovici, asupra unui cupon de ramburs de 590 lei numai câte-va părăci de ciubote, fân și mai multe cutii deșarte. Acest fapt petrecut la 8 Februarie în gara Iași, trebuie să pue pe gânduri pe comercianții amatori de credite de ramburs.

191. — **Efectele acțiunii Pauliane** Pentru clarificarea materiei, fiind-că efectele acțiunii Pauliane sunt multiple să o examinăm din 3 puncte de vedere:

192. — **Primo. Efectele acțiunii Pauliane în raporturile dintre creditorii cu terții ale căror contracte s'au anulat.** Prin acțiunea Pauliană creditorul nu poate obține de cât restituirea în patrimoniul debitorului lui, a valorii deturnate. Restituirea fructelor, degradațiunea lucrului, pierderea lui, cheltuelile utile făcute pentru acel lucru, de pînă de cum terțul a fost de *bună* sau de *rea credință*.

De bună credință. Am văzut că atunci când actul este cu titlu gratuit, acțiunea Pauliană este admisibilă chiar când terțul așisitor este de bună credință (No...). Acest terțiu însă nu trebuie de cât aceea ce a profitat: *quatenus locupletior factus est*. Dacă dar donațiunea a avut de obiect un corp cert, donatarul l' restituie în starea în care se găsește de și a putut suferi deteriorațiunii; și chiar este dispensat de restituire dacă a pierit prin caz fortuit. Dacă este lucru fungibil sau bani, atunci l' restituie fără să mai căutăm dacă este în patrimoniul său, sau a profitat ori nu în realitate: *genera non peremit*. Și vice-versa, nu restituie de cât suma ce a primit măcar că ar fi profitat donatarului prin speculațiunii norocoase, sau a fost plasată avantajios. Restituie însă fructele din momentul intentării acțiunii conform art 487 c. civ. Dacă donatarul de bună credință a vîndut lucrul, restituie numai prețul. Și nu răspunde de degradațiunile sau de pierderea lucrului de cât în cazul când acestea sunt ocașionate prin faptul său, conform art 995 ¹⁾.

De rea credință. Față cu terțul de rea credință, complice la fraudă cu debitorul, trebuie să fim mai severi; ast fel, el trebuie să restituie nu numai lucrul care l'a primit, ci și toate fructele, interesele, ce ar fi putut primi un bun părinte de familie. Frauda constituind un quasi-delicț, terțul de rea credință poate fi supus la daune interese, mai cu seamă dacă a degradat imobilul sau l'a lăsat se piară din lipsă de îngrijire. Ba chiar trebuie să restituie prețul, dacă casul fortuit din care a pierit nu l'a lovit pe când era la debitor (1156). Și dacă terțul de rea credință a vîndut lucrul, el datorește prețul, și dacă acest preț este inferior adevăratei sale valori el răspunde și diferență (Laurent. t. XVI, 492) ²⁾.

În acțiunea Pauliană, terțul de rea credință și or cine a ajutat pe debitor a deturna averea sa, răspunde solidar cu el spre a repara prejudiciul creditorilor, chiar când ei n'au tras avantajii din fraudă. Aceasta pentru vînzării. Dar ipoteka? Când vînzarea unui imobil s'a anulat prin mijlocul acțiunii revocatorie, efectele acestei revocațiunii nu se întind la ipotecă și nici la alienarea ce dobînditorul evins ar fi făcut o unui terțiu de bună credință ³⁾.

193 — 2. **Efectele acțiunii Pauliane în raporturile dintre creditorii între ei și cu debitorul.** Un act fraudulos s'a anulat. Cine profită de această anulare? Sunt 3 sisteme:

Primul sistem. Numai creditorii cari au luat parte în proces pot să profite. Judecata nu profită terțiilor (art. 1201), și toți sunt de acord a recunoaște că dacă un creditor a căzut în procesul ce a intentat prin acțiunea Pauliană este permis or-cărui alt creditor să reia afacerea în comptul său și să reînceapă instanța, căci față cu dînsul nu este lucru judecat. Cum s'ar putea ca o judecată care nu poate avea autoritate contra unui creditor să l' profite? ⁴⁾

194 — *Secundul sistem.* Creditorii, ori-cari ar fi anteriori sau posteriori, profită de beneficiul acțiunii Pauliane și de valorile cari reintră ast-fel în patrimoniul debitorului. Acest sistem, are mai înainte de toate, avantajul de a împiedica pe creditorii, dupe ce o primă judecată a admis acțiunea unuia din ei, de a intenta fie-care separat acțiunii distincte, al căror rezultat este sigur mai dinainte, față cu decisiunea deja dată, și care n'ar face alt-ceva de cât a augmenta cheltuelile, fără profit pentru nimeni. Apoi, pe de altă parte, acest sistem este foarte logic. Acțiunea Pauliană a distrus obstacolul care împiedica pe creditorii de a urmări partea gagiului lor, care este ast fel reintrată fictiv în patrimoniul debitorului. Din acel moment, ea formează gagiul comun al tuturor creditorilor (art. 1719) și creditorul care a intentat procesul n'are nici o preferență (art. 1720) afară de cheltueli, cari sunt privelejiate, conform art. 1729, § 1. Această opinie este dominantă. (Laur. nt, t. XVI, No. 488) ¹⁾.

195. — *Terțul sistem.* Admite la beneficiul acțiunii Pauliane numai pe aceia cari ar fi avut dreptul de a o intenta. Acțiunea Pauliană are de scop de a repara prejudiciul cauzat creditorilor; or, numai acei cari au suferit din cauza acestui prejudiciu, cari aveau calitate pentru a o intenta, ei singuri trebuie să împartă beneficiul. Fără îndoială, acțiunea revocatorie are de scop și ca rezultat de a reconstitui gagiul comun; dar cererea în principiiul său și în efectele sale, este limitată la titlul de reparațiune, în concurență cu cea ce este strict și riguros indispensabil pentru a desinteresa pe creditorii fraudati ²⁾.

196. — 3 **Efectele acțiunii Pauliane în raporturile dintre debitor și terțul contractant.** Actul anulat față cu creditorii, subsistă cu toate efectele lui, în raporturile dintre debitor și terții, de oare ce nici o lege nu permite de a anula convențiunii liber făcute. Aceasta este atât de adevărat, în cât după plata tuturor creditorilor, partea rămasă din vînzarea unui imobil nu se remite debitorului ci terțului ³⁾.

197. — Terțul evins prin acțiunea Pauliană, se poate întoarce contra debitorului care în urmă are avere și să l' ceară restituirea plăților făcute cu averea dobîndită și de care în urmă a fost despuiat? În doctrină s'au ivit două sisteme:

Primul sistem. Acordă în tot-d'a-una un recurs terțului despuiat prin acțiunea Pauliană. El era proprietar legitim și a fost silit să dea o parte din averea luca să plătească datoria debitorului, este just ca acest debitor, devenit cu avere, să l' dea cea ce a plătit pentru el. Această doctrină însă n'a prevalat ⁴⁾.

198 — *Secundul sistem.* Admite o distincțiune. Când actul anulat este un contract cu titlu oneros care, precum este vînzarea, schimbul, atrage după ele obligațiunea de garanție, terțul care a plătit va fi primit și fondat a reclama debitorului restituirea sumei ce a plătit pentru aquitarea lui în principal, cu interese și cheltueli. Dacă din contra, actul anulat nu atrage obligațiunea de garanție, precum este donațiunea, renunțarea la succesiune terțul care a plătit nu va putea se exercite nici un recurs contra debitorului. (Laurent. t. IX, No. 479 și t. XVI, No. 496) ⁵⁾

1) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 275, pag. 113.

2) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 276, pag. 113.

3) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 279, pag. 114.

4) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 281, pag. 114.

5) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 282, 283 pag. 114

1) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 251-257, pag. 112.

2) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 260-263.

3) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 264-265, pag. 112

și No. 272, pag. 113.

4) Pand. Franc. t. II, Act. Paul. No. 274, pag. 113.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Inalta Curte de Casație, secția I

Audiența de la 25 Ianuarie 1894

PREȘEDENȚIA d-lui AL. GIANNI, CONSILIER

Florea Arbășelu și Visitiu cu Dincă Arbășelu

Filiațiune. — Regulamentul organic. — Cum se putea dovedi filiațiunea sub regulamentul organic.

Cestiuni de fapt. — Suveranitatea instanțelor de fond pentru a aprecia asemenea cestiuni — Respingere.

(Art. 4, cap. III, anexa III din regulamentul organic)

1) *Filiațiunea se putea dovedi, sub imperiul regulamentului organic, conform art. 4, cap. III, anexa III, din acel regulament, nu numai prin actele stărei civile, ci în lipsă de asemenea acte și prin orice alt mod de probațiune prevădută de lege și prin urmare și prin martori.*

2) *Instanțele de fond sunt suverane să aprecieze cestiunile de fapt, și aprecierea lor în asemenea caz scapă censurei Curții de Casație.*

Decisiunea No. 29 din 94. — Respins ca nefondat recursul făcut de Florea Arbășelu și Visitiu contra decisiunii No. 112 din 93 a Curții de Apel din Craiova secția II dată în proces cu Dincă Arbășelu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier D. Tacu

S'a ascultat d. C. Boerescu avocatul recurentului în dezvoltarea motivelor de casare;

Curtea deliberând,

Asupra primului mijloc de casare:

„Violarea art. 33 din cod civ., Curtea fără ca mai întâi să-i fie probat lipsă sau disparițiunea actelor stărei civile, admite proba testimonială spre a se dovedi filiațiunea lui Dincă Arbășelu, mărginindu-se a dice că după codul Caragea proba testimonială era admisă pentru dovedirea filiațiunii, lucru inesact căci și sub codul Caragea existau acte de stare civilă ținute de Biserică.”

Având în vedere decisiunea supusă recursului;

Considerând că, din coprinsul art. 4 cap. III, anexa III, din regulamentul organic, aplicabil în specie, nu rezultă că părțile nu aveau dreptul să și dovedească filiațiunea de cât prin actele stărei civile; că dar, în lipsă de acte, părțile puteau face asemenea dovadă și prin alte probe prevădute de lege, precum a fost în specie, prin proba cu martori;

Că, ast-fel fiind, mijlocul invocat este neîntemeiat.

Asupra motivelor II și III.

II „Violarea art. 41, part IV, cap. II, pentru dovedi din codul Caragea. Curtea pentru dovedirea filiațiunii primesce și ia drept bună mărturisirea martorilor din audite care nu era permisă de cât când era vorba de prigonire de stăpânire sau de hotare.”

III „Esces de putere și eroare grosieră de fapt Curtea zice că și a format convingiunea de dovedire a filiațiunii apelantului Dincă Arbășelu din depunerea martorilor ascultați, când depunerea acelor martori nu putea face convingerea, căci ei pe lângă că spun știința lor din audite, dar și ce spun nu este concluent mărginindu-se a arăta numai că Dincă Arbășelu, este fiul lui Dumitru Arbășelu iar de căsătoria acestuia nu știu nimic, ceia ce revine a dovedi numai paternitatea, lucru oprit de lege.”

Având în vedere că aceste motive referindu-se la cestiuni de fapt, a căror constatare este de atributul suveran al instanțelor de fond, nu pot fi censurate de Curtea de Casație;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Audiența de la 25 Ianuarie 1894

PREȘEDENȚIA d-lui AL. DEGRÉ, CONSILIER

Elisa Mustacof cu Bimbasă Abram și altul

Vânzare. — Contract de vânzare. — Dacă sub codul Caragea contractul de vânzare era un contract solemn. — Vânzare imobiliară. — Ce forme prescria codul Caragea pentru vânzările imobiliare. — Act legalizat și transcris. — Dacă transcrierea din registrul tribunalului putea, înlocui originalul act de vânzare, și în ce condițiuni. — Martori. — Presumpțiuni. — Dacă o vânzare imobiliară se putea dovedi, sub legiuirea Caragea, prin martori și presumpțiuni. — (Art. 6 și 8, partea III, cap. 2, de la vânzări și art. 29 de la dovezi din cod. Caragea; art. 2 al legii din 1849).

1) *Subt legiuirea Caragea contractul de vânzare nu era un contract solemn, ast-fel că vânzarea exista și era perfectă prin consimțământul părților și tradițiunea obiectului.*

Dacă această legiuire, prin art. 6, partea III, cap. 2, prescria că vânzarea imobilelor să se facă numai înscris, aceasta nu înseamnă alt ceva de cât că pentru siguranța dreptului de proprietate imobiliar, vânzarea să nu se poată constata, mai cu seamă față cu cei de al treilea, de cât prin înscris; între părți însă, vânzarea unui imobil se putea dovedi nu numai prin înscris, ci și prin mărturisirea și prin jurământul părții. Cu alte cuvinte nici contractul de vânzare al unui imobil nu era un contract solemn, dar modul de dovedire al unui asemenea contract era mărginit.

2) *Când, subt codul Caragea, vânzarea unui imobil se făcea prin act legalizat de tribunal și transcris într'un registru al tribunalului, vânzarea se considera definitivă prin remiterea, în mâna cumpărătorului, a actului legalizat de tribunal și dupe care se efectuase transcrierea.*

3) *În cas când originalul act de vânzare, legalizat de tribunal, numai există, cu alte cuvinte când partea ce revendică un imobil în baza unui asemenea act nu 'l poate produce, transcrierea din registrul tribunalului, dacă pe lângă semnăturile judecătorilor conține și semnăturile părților, are o oarecare valoare, dacă însă transcrierea din registru nu conține și semnăturile părților, atunci instanțele judecătorești, în lipsa originalului act, trebuie să considere vânzarea unui imobil în asemenea condițiuni ca un simplu proiect cărui părțile n'au voit a'i da nici o urmare.*

4) *De și codul Caragea admitea, în general, proba cu martori, însă în materie de vânzare imobiliară prescriind oare-care forme, și a nume un act scris și legalizat, proba testimonială nu era admisă spre a se dovedi o vânzare imobiliară.*

De asemenea o vânzare imobiliară nu se putea dovedi nici prin presumpțiuni.

Decisiunea No. 30 din 94.—Respins ca nefondat recursul făcut de Elisa Mustacof în contra deciziunii 224 din 92 a Curței de Apel din București, secția III, dată în proces cu Bimbasa Abram și altul.

În urma divergenței făcute, constituindu-se Curtea, conform art. 22 din legea sa organică,

S'a citit raportul făcut în cauză de d-nul consilier N Mandrea.

S'a ascultat d-nul C Nacu avocatul recurentei Elisa Mustacof în dezvoltarea motivelor de casare, și d-nul D. Popescu, avocatul intimatilor, Bimbasa Abram și I. Papaluca, în combateri,

Curtea deliberând,

Asupra motivelor 1, 2 și 3 de casare :

I. „A violat art 5 și 33 cum și următoarele de la „la cap. II, partea VI, legiuirea Caragea ;

II. „A făcut din contractul de vânzare, sub legiuirea „Caragea, un contract solemn, nesocotind toate principiele acestui contract, și, a interpretat greșit articolul „6 de la vânzări ;

III. „A făcut omisiune esențială nepronunțându-se „asupra presupțiunilor trase de noi :

„a) din faptul judecătoresc al lui I. și N. Bacaloglu cu succesorii lui Columbarici ;

„b) din împrejurarea că N. Bacaloglu a posedat imobilul, în urma decesului lui I. Bacaloglu, și că însuși „partea adversă găsește originea proprietății sale în „actul lui Bacaloglu.“

Având în vedere că recurenta revendicând imobilele cumpărate de intimat, ca avere a lui Nicolae Bacaloglu, în urma licitațiunii publice ținute, din cauză de urmărire silită, la tribunalul Vlașca în anul 1888, Curtea de Apel din București, prin decisiunea supusă recursului, respinge acțiunea de revindicare pe motivele, că revindicanta, care avea dovezi că tatăl său ar fi cumpărat acele imobile, n'a putut produce originalul zăpizului din 1857, ci s'a referit la registrul tribunalului Vlașca, care n'ar putea a se considera ca original de oare ce n'ar cuprinde nici subsemnăturile părților ; apoi că proba cu martori, cerută de parte, Curtea o declară neadmisibilă, întemeindu-se pe art. 6 de la vânzări și art. 29 de la dovezi, codul Caragea ;

Considerând că, sub legiuirea Caragea, contractul de vânzare nu e un contract solemn ; că de aceea vânzarea există și e perfectă prin consimțământul părților și tradițiunea obiectului ; că dacă pentru vânzarea imobilelor, art. 6 partea 3, cap. 2, prescrie că vânzarea să se facă numai înscris această nu însemnează alta decât că, pentru siguranța dreptului de proprietate imobiliară, vânzarea să nu se poată constata, mai cu seamă față cu cei de al treilea. de cât prin înscris ; între părți însă vânzarea unui imobil se putea dovedi de altminterea și prin mărturisirea și prin jurământul părții, care dovedește că contractul de vânzare chiar a unui imobil nu e un contract solemn, însă modul de dovedire a contractului e mărginit ;

Considerând că, sub legiuirea Caragea, dacă actul de vânzare a imobilului are a se legaliza de tribunal și a se transcrie într'un registru conform art. 8, partea 3, cap. 2, și art. 2 a legii din 1849, vânzarea avea a se considera ca definitivă prin remiterea actului legalizat de tribunal după care transcrierea se efectuase ; că dacă nu exista acest act însăși, transcrierii din registru nu se poate denega orice valoare când transcrierea din registrul tribunalului, pe lângă iscăliturile judecătorilor cuprinde și iscăliturile părților ; că însă în speță și această cerință se constată

de Curte că nu există și de aceea Curtea era în drept a nu se întemeia pe transcriere, având a considera vânzarea unui imobil, în aceste condiții, și în lipsa actului primitiv ca un simplu proiect căruiua părțile n'au vroit a da urmare ;

Considerând că în asemenea împrejurări proba cu martori nu putea fi admisă, precum cere partea, căci această probă este oprită de legiuitor prin articolele citate din codul Caragea, cari prescriau constatarea prin înscris și legalizarea, forme a căror scop era de a nu face proprietatea imobiliară nesigură și atârând totul de la depunerile unor martori ; că dacă în general, sub legiuirea Caragea, proba prin martori e admisă pentru dovedirea mai tutulor relațiilor de drept, aceasta nu e adevărat când texte formale a legiuirii Caragea cer oare-care forme, și anume forma scrisă ; că proba testimonială, dacă s'ar admite, ar însemna că existența însăși a vânzării imobilului s'ar putea dovedi prin martori, cea ce nu se poate ;

Considerând că dacă existența cumpărării imobilelor revendicate din partea autorelui recurentei nu e devedită pentru că nu este un act în condițiile discutate mai sus, Curtea n are trebuință a se preocupa de deferitele presupțiunii pe care le ar fi invocat partea recurentă așa precum le formulează în motivul al treilea, căci dacă nici martorii nu puteau fi admiși apoi de sigur că nici de presupțiunile invocate n'avea a se ține seamă ast-fel că omisiunea,—dacă e— ea nu poate fi considerată ca esențială ;

Că de aceea toate mijloacele cată a fi respinse ca neîntemeiate ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Inalta Curte de Casațiune, secția II

Audiența de la 12 Ianuarie 1894

PREȘEDENȚIA D-lui AL. PETRESCU, CONSILIER

Procurorul Trib. Vaslui cu G. Ruscii și soția sa.

Delict. — Contravențiune. — Ce este un delict — Tribunale. — Judecătoriele de ocoale. — Cine judecă delictele și cine contravențiunile. — Delicte judecate, prin excepțiune, de judecătoriele de ocoale. — Dacă în corecțional excepțiunile la regula generală se pot întinde peste limita circumscrisă de lege. — Faptul de a lovi pe părinți, fiind un delict, de cine se judecă? — (Art. 8, 238, 243, 294 și 308 codul penal. — Art. 141 și 176 pr. penală. — Art. 59, 60 și 61 din legea judecătorilor de ocoale). — Respingere

1) Se socotesc delict'e corecționale, toate infracțiunile cari atrag dupe sine pedeapsa închisoarei de la 15 zile până la 5 ani ; ast-fel, faptul copiilor de a aplica lovituri părinților lor, pedepsindu-se de art. 243 c. p. cu maximum închisoarei corecționale de 5 ani, constituie un delict corecțional.

2) În regulă generală, delict'ele corecționale se judecă de tribunale de județ, iar contravențiile de judecătoriele de ocol, afară de delict'ele prevăzute de art. 238 și 294 al. I codul penal, precum și furturile simple, când valoarea obiectelor furate nu trece peste 100 lei, care sunt date, prin legea judecătorilor de de ocoale, în competența acelor judecătorii.

3) În corecțional, ori-ce excepțiune la regula generală nu poate fi întinsă peste limita în care ea este circumscrisă de legiuitor.

Ast-fel legea judecătorilor de ocoale conținând o dispozițiune limitativă și determinând în mod clar și precis delict'ele cari, prin excepțiune, pot fi judecate

de acele judecătoria și neindicând în articolele ce a-nume specifică și delictul prevăzut de art. 243 codul penal, urmează neapărat că acest delict se judecă în teate casurile de tribunale.

Decisiunea No. 12 din 94. — Respins ca nefundat recursul făcut de d-nul Procuror al Trib. Vaslui contra sentinței Trib. Vaslui No. 843 din 93 dată în procesul în care G. Rusciuc și soția sa erau inculpați pentru lovire asupra mamei lor Ioana Rusciuc.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-nul consilier I. Prodan și

S'a ascultat d-nul Procuror Ciru Oeconomu în concludsiunile emise

Curtea deliberând.

Asupra motivelor de casare:

„Incompetință.—Conform legii judecătoriilor de ocoale, faptele prevăzute și pedepsite de art. 238 sunt de cădere judecătoriilor de ocoale și art. 243 cod. penal nu determină competența instanței. Nu schimbă competența instanței art. 243 pentru că: a) Acest articol îngrădește numai latitudinea dată judecătorului a pedepsi între minimum și maximum la aplicarea maximum. b) Dacă acest articol ar schimba competența acțiunii și art. 165, care asemenea limitează aprecierea judecătorului în aplicarea pedepsei din cauza calității de funcționar a agentului, ar urma să modifice competența. c) Legiuitorul dând prin art. 60 L. J. O. în competența judecătorului de ocol faptele prevăzute de art. 238 enunță și împrejurarea care l'au detetminat la aceasta dând drept părților prin împăciuire se stingă acțiunea publică și atunci când făptuirea n'a adus o stare nereparabilă cu atât mai vârtos legiuitorul pronează împăciuirea între membrii aceleiași familii, dispozițiunile art. 53, 270 și 307 cod. penal dovedesc aceasta. d) Art. 243 nu edictează o pedeapsă și pedeapsa rămâne tot aceea din art. 238, nu prevede un fapt, ci mai multe. căci acest articol se referă și la alte pedepse din alte articole și cu toate acestea nu dă acele articole în competența altei instanțe, ci regulează aplicarea pedepsei mărginind'o la maximum.”

II. „Tribunalul comite un esces de putere judecând în prima instanță această acțiune, căci lipsește pe părți de un drept ce le este dat de legiuitor de a stinge acțiunea publică prin împăciuire, drept cu atât mai moralmente întemeiat în specie că este vorba de membrii aceleiași familii.”

Având în vedere sentința atacată, din care reese: că Tribunalul fiind sesizat de acțiunea publică deschisă în contra lui Gr. Rusciuc și soția acestuia pentru că au bătut pe muma lor Ioana Rusciuc, d. procuror a ridicat incidentul de necompetință, pe motiv că faptele de bătae, fie chiar asupra părinților, sunt de competența judecătoriilor de ocoale, care respingându-i-se de Tribunal, a făcut recurs;

Considerând că, după art. 8 din c. pen. sunt delicta corecționale toate câte atrag dupe sine pedeapsa închisorei de la 15 zile până la 5 ani; că delictul în specie, fiind prevăzut de art. 243 cod. penal, care aplică maximum pedepsei adică 5 ani, el este un delict corecțional;

Considerând că după art. 141 și 176 pr. pen. combinat cu 59 din legea judecătoriilor de ocoale regula generală este că delicta corecționale se judecă de Trib. de județ iar contravențiunile de judecătoriile de ocoale;

Că numai prin excepțiune la această regulă sunt deferite judecătoriilor de ocoale delicta prevăzute de art. 238 și 294 al 1 cod pen., precum și furturile simple, când valoarea obiectelor furate un trece peste 100 lei;

Considerând că este de principiu. că ori ce excepțiune la regula generală nu poate fi întinsă peste limita în care ea este circumscrisă de legiuitor;

Că întru cât citatele articole 60 și 61 din legea judecătoriilor de ocoale conține o dispozițiune limitativă și determină în mod c'ar și precis delicta cari, prin excepțiune, pot fi judecate de acești judecători, fără să indice între articolele ce anume specifică și delictul prevăzut de art. 243 cod. pen., apoi e evident că competența lor nu poate fi întinsă, când e vorba de judecata delictelor corecționale, la alte cazuri neprevăzute de zisele articole;

Că în specie faptul imputat lui Rusciuc și soției sale, fiind prevăzut de art. 243 cod. pen., este de competența Trib. de județ;

Că tribunalul judecând ast-fel, bine și corect a urmat Pentru aceste motive Curtea respinge recursul.

Tribunalul comercial din Ilfov.

Opoziție la omologarea concordatului falitului A. Hilberger.

Faliment.—Concordat.—Dacă se poate încheia concordat înainte de a se judeca contestațiile făcute cu ocazia verificării creanțelor.—Concordat încheiat în fraudă a parte din creditorii.—Anulare.—(Art. 843, 846 și 778, din codul comercial).

Tribunalul comercial din Ilfov, prin sentința No. 190 din 3 Febr. curent, a anulat, în urma opoziției tăcută de creditorii Brandt et Frères, Eduard Weiss A. Bellanot et C-nia și I. G. Cohen, concordatul ce o parte din creditorii acordare falitului Adolf Hilberger cu o cotă de 15 la sută.

Pentru oponenții au pledat d-nii avocați I. Rădoiu și C. Arion, pentru falit d. P. Missir și d. I. St. Brătianu ca sindic.

În această sentință tribuna'ul stabilește următoarele puncte de drept:

1). Codul comercial nu cuprinde nici o dispozițiune prin care să se prevază că concordatul nu se poate face de cât după rezolvarea contestațiunilor ridicate cu ocazia verificării creanțelor; din contră, art. 843 din cod. com. prescrie că concordatul se poate face în ori ce stare de procedură a falimentului, iar art. 846 acelaș cod, prevede că variațiunile în număr sau cifră a creanțelor derivând din sentința arătată de art. 778 c, com., adică de contestațiile susmenționate, nu au nici o influență asupra validității concordatului încheiat cu majoritățile legale a creanțelor verificate și admise la masa falimentului. Că de aci reese că o dată verificarea creanțelor efectuată, concordatul se poate încheia fără a se mai aștepta rezolvarea contestațiilor, întru cât se pot admite provisoriu la masa credală și creditorii contestați.

2). Este de neîgăduit în drept și legea nu oprește nicăeri pe creditorii de a se opune la omologarea concordatului, chiar dacă toate formalitățile sunt îndeplinite, când pot vedea că arangiamentul (concordatul) s'a făcut în fraudă lor.

3). Frauda în materiă de concordat constă în ori ce fapte sau operațiuni cu rea credință, din cari reese că falitul, singur, sau în înțelegere cu unii din creditorii, face, pe creditorii rămași în minoritate, să sufere o cotă mai mică de cât li s'ar fi convenit dacă nu avea loc acele operațiuni frauduloase.

Pentru a anula concordatul obținut de falitul Adolf Hilberger, tribunalul constată în fapt, că de și cota concordată a este în aparență numai de 15 la sută, în realitate însă unii din creditorii, și a nume A. Kunhl a primit în numerar o cotă de 35 la sută, direct de la falit, și aceasta o dovedește tribunalul dintr'o scrisoare a unui Lichtenthal procuratorul lui Kunhl și adresată acestuia. Acest Lichtenthal a fost, după cum constată tribunalul, procuratorul mai multor creditorii, și în numele acestora a votat concordatul cu 15 la sută, și tot acest Lichtenthal a contestat pe unii din creditorii numai pentru a-i împedica de a lua parte la votarea concordatului. — Din toate aceste manopere rezultând reaua credință și fraudă falitului Hilberger, tribunalul a anulat concordatul.

Această hotărîre a fost foarte bine primită de piața bucureșteană care este cu drept cuvânt, alarmată de mulțimea falimentelor și de înlesnirea cu care se fac concordate cu o cotă derisoriă, grație complicității unor speculanți, creditorii sau închipuiți creditorii, cari votează cu entuziasm concordate cu o cotă de 10 și 15 la sută, în dauna adevăraților creditorii, pe când ei, dacă se întâmplă să fie creditorii reali, iar nu fictivi, pe sub mână și fac partea leului.

Este timpul, credem ca cu ocazia proiectului de lege ce se va depune la Cameră pentru modificarea unor articole din codul comercial, să se oprească prin lege încheierea unor asemenea concordate, fixându-se ca cotă minimă a concordatelor suma de 50 la sută.

Tribunalul județului Dorohoiu

Audiența din 6 Aprilie 1893

PREȘEDENȚIA D-lui A. NEGRESCU, MEMBRU

Florea Hubert dat judecătoarei pentru delictul de măturie mincinoasă

Delict comis în instanță. — Măturie mincinoasă. — Dacă delictul de măturie mincinoasă comis în instanță se poate judeca imediat fără a se cita inculpatul.

(Art. 180 pr. penală. — Art. 288 și 60 codul penal).

1). *Un delict de măturie mincinoasă, comis în instanță, înaintea tribunalului, poate fi judecat imediat, fără a mai fi necesitate ca inculpatul să fie citat, de oare ce delictul fiind flagrant și comis în fața justiției, ori ce probe pe cari inculpatul ar căuta să le aducă mai târziu în apărarea sa, n'ar avea alt rezultat de cât de a tăgădui esactitatea depunerii consemnată în procesul-verbal al președintelui asistat de grefier.*

2). *Pentru existența delictului de măturie mincinoasă nu este necesar ca prejudiciul să fi întâmplat, este destul să fi fost posibil ca declarațiunea mincinoasă să fi putut avea vre un efect asupra judecătoarei.*

Legea nu cere alt-ceva de cât ca măturia mincinoasă să fie făcută în contra sa în favoarea inculpatului, și buna știință din partea martorului mincinos că spune un neadevăr în scop de a îngreua sau ușura pozițiunea inculpatului.

Tribunalul deliberând,

Asupra acțiunii publice deschisă de d. procuror contra lui Florea Hubert, pentru delictul de măturie

mincinoasă comis în timpul ședinței astăzi în procesul de abus de putere și arestare ilegală imputat lui N. Mandache și Th. Apostol.

In fapt.

Având în vedere cele petrecute în ședință, și constatate de d-l președinte în osebit proces-verbal, din care rezultă că inculpatul Florea Hubert fiind ascultat ca martor la judecătorul de ocol unde fusese mai întâi afacerea și judecătorul și-au declinat competențe, a arătat sub jurământ că saū dus la Primărie, unde a auzit pe cine-va vaitându-se în arest și cerând ajutor, că la Primărie nu era nimeni, și că aū intrat în arest unde a găsit pe C. Ciobanu în fiare, cu picioarele umflate, fiind bătut, și că i-a scos fiarele, iar astăzi tot sub jurământ, înaintea tribunalului, modifică în totul depunerea sa făcută la judecătorul de ocol.

In drept.

In ce privește dacă inculpatul Florea Hubert urmează a fi judecat imediat.

Având în vedere că delictul de măturie mincinoasă dacă există, el saū comis astăzi în ședință în timpul judecătoarei procesului penal privitor pe Mandache; că acest delict comițându-se în ședință inculpatul urmează a răspunde de el imediat; că pentru acest scop nu mai este necesar ca inculpatul să fie citat cu citațiune conform art. 180 pr. p. de oare-ce delictul fiind flagrant și comis în fața justiției, ori-ce probe pe care inculpatul ar căuta să le aducă mai târziu în apărarea sa, n'ar avea alt rezultat de cât de a tăgădui esactitatea depunerii ce s'aū consemnat de d. Președinte și de d. grefier.

Considerând că în favoarea acestei interpretări este și jurisprudența franceză, care ne poate servi de călăusă, de oare-ce legiuitorul nostru nu s'aū îndepărtat în această materie în mod esențial de textele franceze (a se vedea: Code d'audience. contenant le code penal, par L'Autour, l'art. 362 No. 1 și 2) că ast-fel fiind și pe temeiul art. 177 pr. c. p. român care țice:

„Art. 177. — Dacă se comite un delict corecțional în locul și în timpul audienței, Președintele va face proces-verbal despre faptul întâmplat, va asculta pe prevenit și pe martori și Trib. va aplica, fără a se ridica de pe loc, pedepsele prescrise prin lege.”

„Această dispozițiune și va avea aplicarea la delictelor corecționale comise în locul și timpul audiențelor Curților de Apō și chiar a le audiențelor Trib. când judecă în civil, rămăind însă celui condamnat prin sentința dată în asemenea casuri, dreptul de apel în contra acelei sentințe (Pr. 515, ur. — P. 181), (Pr. l. Fr. 181).“

Tribunalul urmează, în acord cu ministerul public, se procedă la judecarea delictului de măturie mincinoasă imputat lui Florea Hubert, fără a se ridica de pe loc.

In ce privește fondul cauzei.

Având în vedere că pentru existența delictului de măturie mincinoasă nu este necesar ca prejudiciul să se fi întâmplat, este destul ca să fi fost posibil ca declarațiunea mincinoasă să fi putut avea vre-un efect asupra judecătoarei (Faustin Hélie cod. p. t. 4, § 1802); că aceasta rezultă chiar din textul art. 288 cod. p. român cere nu cere alt-ceva de cât ca măturisirea mincinoasă să fie făcută contra saū în favoarea inculpatului și buna știință din partea martorului mincinos că spune un neadevăr în scop de a îngreua sau ușura pozițiunea inculpatului.

Considerând că din cele două depuneri făcute de inculpat, cea ce este fals și are o înfrîurire esențială asupra procesului este arătarea ce o face inculpatul astăzi că a fost chemat la Primărie pentru a scoate fiarele, și că la Primărie era și Teodor Apostol, un co- inculpat a lui Mandache în procesul pentru abus de

putere și arestare ilegală, și că din ordinul acestuia a scos fiarele din picioarele pacientului C. Ciobanu

Considerând că nepotrivirea dintre aceste două depuneri ale uneia și aceiași persoane, nu se poate explica alt fel de cât că este făcută cu scop de a ușura pozițiunea inculpaților Th. Apostol și Mandache, căci în adevăr dacă ar fi esact că inculpatul Hubert a fost chemat de Apostol ca să scoată fiarele din picioarele lui Ciobanu, până la un punct acest fapt ar fi de natură de a atrage buna-voință cel puțin, a judecătorilor, în aprecierea pedepsei dacă nu cum-va ar fi de natură de a lăsa îndoiala în spiritul judecătorilor asupra culpabilității lui Apostol și Mandache, în caz când s'ar corobora această nepotrivire a mărturisirei cu alte fapte și împrejurări ale procesului.

Considerând că depunerea ce s'a făcut astăzi și s'a cunsemnat de d-nul președinte și greșier, prin o-sebit proces verbal ne rectificându-se de inculpat, ea este câștigată procesului, după cum este câștigată și mărturia ce s'a făcut de acest inculpat, la judecătorul de ocol, iar faptul că judecătorul de ocol și-a declinat competița, este un fapt independent de voința inculpatului, și de care inculpatul nu poate profita, mărturisirea făcută înaintea judecătorului de ocol rămânând în picioare (Faustin-Hélie. t. 4, § 1799), că nepotrivirea acestor două depuneri emanând de la una și aceeași persoană, nu se poate explica de cât prin aceea că inculpatul dă o mărturie cu rea credință în favoarea lui Th. Apostol, la Tribunal și în greutatea lui la judecătorul de ocol, că ast-fel fiind una din aceste depuneri urmează naturalmente a fi falsă și depunerea falsă este depunerea făcută la Tribunal, acesta cu atât mai mult cu cât inculpatul Hubert în urma interpelării făcute de d-nul președinte cum se face că la judecătorul de ocol a arătat alt-fel și la Tribunal alt-fel, a răspuns că la judecătorul de ocol n'a arătat așa cum i se citește astăzi de către d-nul președinte, că depunerea de la judecătorul de ocol nu este esactă cum a făcut-o.

Considerând că depunerea consemnată la judecătorul de ocol nu poate fi atacată de cât pe calea falșului la care inculpatul Hubert nu s'a referit; că în așa fel de împrejurări de fapt, tribunalul și-a format deplină convingere că mărturisirea de astăzi este falsă și în consecință cată a se aplica în contra inculpatului Florea Hubert pedeapsa prescrisă de art. 288 combinat cu art. 60 c. p.

Pentru aceste motive, redactate de d-nul membru de sedință A. Negrescu,

Tribunalul condamnă pe Fl. Hubert la 6 luni și o zi închisoare.

(Semnați) Negrescu, Manoliu.

INFORMAȚII

Înalta Curte de Casație, secția II, în audiența de la 16 Februarie curent, dupe recursul falitului Lustgarten, și admitând acest recurs a stabilit, pentru prima oară, că, odată falimentul închis dupe terminarea repartițiunii sumelor provenite din averea mobilă și imobilă a falitului în urma lichidării în cari creditorii au luat câte- ceva la sută, falimentul nu se mai poate deschide de către creditorii

Unul din tinerii magistrați ai Curței de Apel din Galați, d-nul G. Părvulescu, fost președinte al tribunalului Romanați, și-a dat obștescul sfârșit, în urma unei scurte boale.

Procesul ce este pendinte între prințul Gr. M. Sturdza cu prințesa Gorciacof și prințul D. M. Sturdza înaintea Curței de Apel din București, secția I. s'a amânat pentru ziua de 22 Februarie curent. prin aplicatiunea art. 151 pr. civilă, din cauza lipsei tutorului ad-hoc al minorului M. D. Sturdza.

Unul din din acei mai erudiți romaniști, profesorul E. Labbé, care de la 1857 făcea un curs de drept roman la facultatea de drept din Paris, a încetat din viață, în vârstă de 70 ani. Câte generațiuni de studenți în timpul acestui îndelungat profesorat, au profitat de savantele lui lecțiuni! Din elevii lui avem azi profesori la facultățile de drept, magistrați, avocați distinși. etc.

AVIS. — În curând va apare Tabla de materiile de drept publicate în acest ziar, de la aparițiunea sa și pînă la 1 Ianuarie 1894, rămânând ca de la această dată, ea, să apară regulat la finele fiecărui an.

BIBLIOGRAFIE

Distinsul magistrat, d. G. G. Petrescu, consilier la Înalta Curte de Casație, autor al mai multor scrieri de drept foarte apreciate în lumea juridică, a dat la lumină o nouă operă de un mare interes și care merită să atragă atențiunea tuturor acelor pe cari cestiunile de drept îi interesează. Această nouă scriere este intitulată: **Studii asupra persoanelor civile, juridice sau morale și asupra drepturilor străinilor în România**, două cestiuni aproape noi în jurisprudența și doctrina noastră.

În studiul asupra persoanelor juridice, autorul dupe ce face istoricul unor asemenea persoane, și modul cum s'a format în diferite timpuri și astăzi, arată scopul și obiectul lor, drepturile lor, cari sunt și cari pot fi dreptul lor în Statul în care s'a format precum și drepturile lor într-o țară străină, modul lor de viață apoi tratează despre diferitele categorii de persoane juridice, despre regulile lor speciale, și în urmă termină arătând modul desființării lor și cari sunt efectele acestei desființări.

În studiul asupra drepturilor străinilor în România, dupe ce tratează cestiunea din punctul de vedere istoric, autorul arată cari sunt drepturile străinilor în România în urma Constituțiunii din 1879 cum se dobândesc imobilele rurale, ce se înțelege prin asemenea imobile, ce însemnează drepturile dobândite prin art. 7 din Constituțiune, ce trebuie să se facă cu imobilele rurale posedate de străini în România și pe cari alți străini nu pot să le mai stăpânească dupe menționatul art. 7, și termină cu o analiză a proiectului de lege propus în 1891 de mai mulți deputați și privitor la procedura de urmat pentru aplicarea prohibițiunii prescrisă de art. 7, § V, din Constituțiune, conchidând că este de dorit ca acest proiect, chiar cu ori ce modifițiuni, să devină o lege.

Scrierea d. uî Petrescu este bine-venită în momentul acesta când înaintea instanțelor judecătorești sunt pendinte procese în care o mulțime de străini și persoane juridice străine revendică, fie ca moștenitori de sânge, fie ca erezii testamentari, imobile rurale situate în România.